

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. P.,**
bytem P.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2019, MV-44069-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní*“

řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 1. 2018, č. j. OAM-15022-20/DP-2017, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2 a 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) pro nesplnění podmínky podle § 46 odst. 7 písm. b) téhož zákona zamítnuta jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalobce ve správním řízení nájemní smlouvou prokázal, že jeho náklady spojené s ubytováním jsou nižší, než jaké uvádí žalovaná ve svém rozhodnutí (7 870 Kč). Neplatnost nájemní smlouvy může konstatovat jen soud. Správní orgány měly samy dotazem na pronajímatele ověřit, zda pronajímatel předmětnou nájemní smlouvu uzavřel. Žalobce namítl, že správní orgány nesprávně vycházely při stanovení nákladů žalobce na bydlení z paušální částky. Žalobce dále argumentoval ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu.
3. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a dodala, že veškeré odvolací námitky, shodné s žalobními námitkami, byly v napadeném rozhodnutí řádně vypořádány.
5. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřili svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Soud vyšel z následující právní úpravy.
10. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
11. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je povinen cizinec k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním

posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob.

12. § 6 odst. 2 spr. řádu stanoví, že správní orgán vyžaduje podklady od dotčené osoby jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit.
13. Soud zjistil ze správního spisu ve vztahu k nákladům na bydlení žalobce, že žalobce připojil k žádosti potvrzení o zajištění ubytování ze dne 1. 6. 2017 vystavené ubytovatelem, jehož podpis byl úředně ověřen. Tento doklad neobsahoval žádné údaje o výdajích na ubytování. Výzvou ze dne 9. 8. 2017 sdělil prvoinstanční orgán žalobci, že jím předložený doklad o ubytování neprokazuje skutečné měsíční náklady na ubytování. Prvoinstanční orgán tak vyrozuměl žalobce o tom, že doložené doklady o jeho příjmu neprokazují, že by příjem přesahoval součet částky životního minima a normativních nákladů na bydlení a vyzval ho k odstranění této vady ve stanovené lhůtě s tím, že ho poučil, že jinak bude jeho žádost zamítnuta. Žalobce žádný jiný doklad týkající se jeho ubytování než výše popsané potvrzení ze dne 1. 6. 2017 nepředložil.
14. Prvoinstanční orgán své rozhodnutí odůvodnil tím, že částka životního minima žalobce je 3 410 Kč a normativní náklady na bydlení činí 7 870 Kč, když žalobce nepředložil žádný doklad o skutečně odůvodněných nákladech na bydlení. Prvoinstanční orgán shrnul, že podmínkou pro vyhovění žádosti bylo, aby žalobce prokázal minimální úhrnný měsíční příjem v částce 11 280 Kč (3 410 Kč + 7 870 Kč), k čemuž nedošlo. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které přes výzvu neodůvodnil. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce přes výzvu prvoinstančního orgánu nedoložil měsíční příjem přesahující 11 280 Kč sestávající z částky životního minima 3 410 Kč a normativních nákladů na bydlení 7 870 Kč.
15. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. října 2015, č. j. 11 A 71/2013-46, vyplývá ve vztahu k § 6 odst. 2 správního řádu ke skutkově totožné věci, kdy cizinec nepředložil správnímu orgánu přes výzvu všechny zákonem vyžadované náležitosti žádosti, že *„Je zřejmé, že podklady požadoval proto, že tak stanoví zákon, přičemž již ve výzvě ze dne 11.4.2011 správní orgán odkazoval na konkrétní ustanovení zákona. Protože žalobce nepožádal o žádné údaje z úřední evidence, nemohlo dojít k porušení ani třetí věty uvedeného právního ustanovení. Obdobně to platí o poslední větě uvedeného právního ustanovení, když jde o povinnost správního orgánu vůči třetím osobám. Argumentaci ustanovením § 6 odst. 2 správního řádu tedy soud považuje za neopodstatněnou.“*
16. Výše popsanou právní úpravu soud vyhodnotil tak, že správní orgán musí žádost cizince o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout, pokud cizinec bez osob posuzovaných s ním společně neprokáže, že jeho úhrnný měsíční příjem nebude nižší než součet částky životního minima cizince a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem *nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na své bydlení.* Jinými slovy, důvod zamítnutí žádosti je dán tehdy, pokud cizinec neprokáže, že jeho měsíční příjem nebude nižší než součet částky životního minima a stanovených normativních nákladů na bydlení, ledaže cizinec věrohodně

prokáže částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na své bydlení.

17. Soud předesílá, že v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu žalovaná vzhledem k typu řízení a neodůvodněnému odvolání měla přezkoumat jen soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž správnost prvoinstančního rozhodnutí přezkoumávat nemusela.
18. Žalobce v žalobě nerozporoval ani výši částky životního minima, ani výši normativních nákladů na bydlení, ani výši zjištěných příjmů. Žalobní námitkou totiž bylo, že žalobce ve správním řízení věrohodně prokázal nájemní smlouvou částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení a správní orgány tedy neměly vycházet při posuzování žádosti žalobce z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem. Žalobce tvrdil, že ve správním řízení nájemní smlouvou prokázal, že jeho náklady spojené s ubytováním jsou nižší, než jaké uvádí žalovaná ve svém rozhodnutí (7 870 Kč). Neplatnost nájemní smlouvy může konstatovat jen soud. Správní orgány měly samy dotazem na pronajímatele ověřit, zda pronajímatel předmětnou nájemní smlouvu uzavřel. Žalobce argumentoval § 6 odst. 2 správního řádu.
19. Stěžejní pro posouzení žaloby žalobce tedy bylo posouzení, zda žalobce ve správním řízení věrohodně prokázal nájemní smlouvou částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce ve správním řízení žádnou nájemní smlouvu nepředložil. Správní orgány postupovaly proto správně, když po marné výzvě žalobci přistoupily k výpočtu dle metody pro výpočet normativních nákladů na bydlení v souladu se zákonem. Výzva správního orgánu ze dne 9. 8. 2017 obsahovala veškeré informace formulované natolik jasně a srozumitelně tak, aby žalobci nevznikly pochyby o tom, jaké podklady má předložit a za jakým účelem je předkládá a jaké důsledky nepředložení dokladů bude mít. Rovněž bylo žalobci vysvětleno, jakým postupem správní orgán k závěrečnému výsledku došel, tak aby žalobce mohl patřičně reagovat a byl seznámen s postupem, který správní orgán použije v případě nepředložení vyžádaných podkladů. V případě nejasností se mohl žalobce obrátit na správní orgán pro podání vysvětlení, ten tak neučinil a zůstal pasivní i v odvolacím řízení.
20. Námitka žalobce, že ve správním řízení věrohodně prokázal nájemní smlouvou částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení a správní orgány tedy neměly vycházet při posuzování žádosti žalobce z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, je nedůvodná, protože žalobce ve správním řízení žádnou nájemní smlouvu nepředložil. Ani potvrzení o zajištění ubytování ze dne 1. 6. 2017 žádné údaje o skutečných nákladech žalobce za bydlení neobsahuje. Žalobce se tedy mylí, pokud namítá, že ve správním řízení nájemní smlouvou prokázal, že jeho náklady spojené s ubytováním jsou nižší, než jaké uvádí žalovaná ve svém rozhodnutí.
21. Pokud žalobce namítal, že jediným důvodem pro závěr, že nájemní smlouva mohla být označena za neplatnou jen rozhodnutím soudu, mívá se námitka předmětem řízení, protože žalobce žádnou nájemní smlouvu ve správním řízení nepředložil a její platnost tudíž nebyla a nemohla být hodnocena a nemohla být z tohoto důvodu ani důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce.
22. Pokud žalobce odkazoval na § 6 odst. 2 správního řádu, pak z tvrzení žalobce ani ze

správního spisu nevyplývá, že by žalobce o zajištění jakéhokoli podkladu z úřední evidence žádal, což je jednou z podmínek toto postupu. Ani žalobní požadavek, aby správní orgány činily dotaz na pronajímatele za účelem ověření, zda pronajímatel *předmětnou nájemní smlouvu* uzavřel, není právně souladný. Ve správním řízení nebylo uzavření nájemní smlouvy ani tvrzeno ani nájemní smlouvou prokázáno. Stěží tedy bylo možno po správních orgánech žádat, aby její uzavření u třetích osob ověřovaly. Navíc podstatou dispoziční zásady je mimo jiné povinnost účastníka řízení (žadatele) tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopat k prokázání svých tvrzení důkazy a bylo tedy na žalobci jako žadateli, aby správnímu orgánu poskytl veškeré relevantní informace. Z ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. dubna 2018, č. j. 9 Azs 438/2017 – 25) vyplývá, že „*[ř]ízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici*“. V případě žalobce šlo o řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu, tedy šlo o správní řízení zahajované na návrh, které není ovládáno zásadou vyšetřovací a žalobce již ke své žádosti měl přiložit doklad o skutečných nákladech na bydlení, chtěl-li se ho pro účely výpočtu svých nákladů na bydlení dovolávat. Proto žalobce byl povinen tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopat důkazy k prokázání svého tvrzení, pokud chtěl dosáhnout toho, oč ve své žádosti žádal. V daném případě byl žalobce vyzván správním orgánem k předložení příslušného dokladu, tedy břemeno tvrzení a břemeno důkazní tížilo žalobce. Proto správní orgány nepochybily, když samy ex officio, bez návrhu a bez tvrzení důkazy k prokázání uzavření nájemní smlouvy nevyhledávaly.

23. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

předseda senátu